

Első napok

– Aki látja Norfolkot, zavarja be hozzám! – dörrent Frank ingerült hangja a pihenőben, amitől mindenki összerезzent, aki csak bent tartózkodott.

Davis épp akkor lépett be a helyiségbe, és a reggeli rituáléjának megfelelően rohamot készült indítani a kávégép ellen, de az állomásvezető mélyen dörgő hangja megakadályozta ebben. Egészen pontosan a küszöbre dermesztette. Elég pocsékul indult minden olyan nap, amikor az embert Frank azonnal az irodájába parancsolta.

Tekintete egy pillanatra találkozott Toby Flockhartével, aki gunyorosan vigyorgott rá. Jó, hogy popcornot nem készített be a műsorhoz. Davis alapjáraton sem kedvelte, de ettől az öntelt bámészkodástól csak még jobban utálta.

Pár másodpercig mérlegelte, hogy megfenyegesse-e az arca újrendezésével vagy felesleges szócséplés helyett inkább tényleg két pofonnal tegye helyre. Ha diplomatikusan szemszögből nézte, egyik sem érte meg a vesződséget, hiába hajlott határozottan az előbbire, az még épphogy belefért a munkaköri etikettbe. Tobyt bármikor szívesen darabokra szedte verbálisan, de az egésznek elejét vette az, hogy Frank kiszúrta a küszöbön toporogva. És egyenesen rá mutatott.

– Te ott! Indíts!

Davis idegesen megvakarta a fejét, néhány milliméteresre hagyott hajának sörtéi sercegetek a körmei alatt. Szerette majdnem kopaszra nyírva a koponyáját, így biztosan senki nem tudott rámarkolni a hajára, hogy hátrafeszítse a fejét. A többnapos borostára a képén nem volt büszke, de általában lustább volt annál, hogy kezdjen vele valamit. Csak akkor nyúlt hozzá, ha már kezdett nagyon elburjázni.

Davisnek volt egy tippje, hogy miért ennyire ingerült a főnök. Ballard, az azóta már ex-társa pénteken adta be az áthelyezési kérelmét, és már bejönni sem volt hajlandó. Betegszabadságra ment addig, amíg nem születik döntés. Legalábbis a pénteki műszakjuk lejártával ezt vágta Davis fejéhez. Azóta a színét sem látta. Hazudott volna, ha azt állítja, hogy sajnálja, mivel egy tuloknak tartotta Ballardot. Nem érezte túl nagy veszteségnek a távozását.

Elnézve a dühös kifejezést Frank arcán, ő nem osztotta a véleményét. Davis afelől nem volt egészen biztos, hogy Ballard személye miatt ilyen ingerült-e, vagy a tény miatt, hogy már a negyedik társát üldözte el nem csak maga mellől, hanem az állomásról is. Néha elgondolkozott azon, hogy Frank ugyan miért tűri meg. Ennyire nem lehetett jó az a pár ajánlólevél, amit magával hozott az Edinburgh City Station állomásra jelentkezésekor.

Mivel nem akarta tovább rontani a helyzetét, ellenállás nélkül indult meg Frank előtt. De hétfő is volt, és Davis egyébként sem a jó modoráról híres, nem engedte előre az irodája ajtajában. Nem akart teljesen arcátlanul sem viselkedni, így nagylelkűen nem csapta be az ajtót, ezt meghagyta főnökének, aki akkora lendülettel vágta be, hogy még az ajtókeret is beleremegett.

– Ül le! – mordult rá, majd maga is lehuppan a székére. Két könyökét az asztala szélére tette, hogy megtámaszthassa kézfejen az állát. Aztán a tárgyra tért. – Amíg élek nem fogom megérteni, hogy miért nem rúgtak ki a seregből páros lábbal.

Ez is azon pillanatok egyike volt, amikor Frank nem várt sem választ, sem kommentárt. Davis bölcsen csendben maradt.

Azt sem tűrte jól, ha vallatták, mindig ingerült lett tőle. Gyűlölte a kiszámíthatatlan, puszkaporos helyzeteket, a lába – mint mindig – most is őrült tempóban járt az asztal alatt a szőnyegen. Ezen az sem segített, hogy Frank még mindig úgy meredt rá, mintha egyenesen lyukat akarna égetni a homlokába.

– Elég legyen, Norfolk, még kiégeted a szőnyeget, azt meg már tényleg nem fogom elnézni!

Davis engedélyezett magának egy félszeg mosolyt, és jobb kezét idegesen járó térdére nyomta, hogy mozdulatlanságba kényszerítse. Ez volt az egyik legrosszabb; amióta hazajött, mindig volt valamilyen túlmozgása. Általában a lába járt, de ha mondjuk mentőt vezetett, akkor dobolt a kormányon. Ha ezt

sem tudta, akkor fészkelődött, vagy körmöt rágott, bár ez utóbbit kifejezetten undorító szokásnak tartotta.

Miután szabad kezével dobolni kezdett a szék karfáján, Frank nem gyötörte tovább, és belefogott a mondandójába.

– Azt hiszem, ki tudod találni, hogy miért vagyunk Ha esetleg mégsem, akkor segítek: Ballard. Mielőtt mentegetőzésbe kezdesz, jó előre leszögezném, hogy a kezdetektől nem voltam megelégedve a munkamoráljával, az állomás semmit nem veszít vele, hogy végre eltűnik innen. Ami mellett viszont nem mehetek el szó nélkül, az az, hogy ő már a negyedik, aki a te nevedet írta az áthelyezési kérvényére indoklásként.

Davis vett egy hatalmas lélegzetet. Ennél szájbarágósabb felvezetés nem kellett neki, tökéletesen értette, mekkora bajban van. Természetesen Frank saját aggodalmaira sem kellett felhívni a figyelmét, hogy nem véletlenül ideges rá, hiszen félti a bőrét. Ki ne féltene nem sokkal nyugdij előtt? Legyünk őszinték, Frankre sem vetett éppen jó fényt az, hogy lassan már kezdett hagyománnyá válni a Davis miatti távozás.

Próbálta mozdulatlanságba merevíteni az ujjait, és észre sem vette, hogy a lába ismét elindult a szőnyegen. A főnöke vetett rá egy sokatmondó pillantást, ekkor kissé lelassult a mozgás, de nem állt meg. Frank masszírozta a homlokát, de nem tett megjegyzést. Tudta, hogy mikor nincs értelme.

– Mindkettőnk érdekében nem szeretném ezt a beszélgetést a feltétlenül szükségesnél tovább húzni. – Davis nem szólt közbe, hogy szerinte nem tekinthető beszélgetésnek az, ahol csak az egyik fél beszél. – Szóval gyors leszek. Kapsz még egy esélyt. Egy utolsót. Kapsz egy új társat. Dennis Haughtlingont... Nem bírta tovább csendben, a név hallatán gúnyosan horkantott, mert ugyan ki a fenének van ilyen sznob hangzású neve? Mármint ezen a Dennis akárcicsodán kívül. Pillantása Frankre tévedt, és egyből leolvasta róla, hogy egyáltalán nem értékeli az általa tanúsított humorosnak szánt reakciót.

– Dennis betegszabadságon van nagyjából azóta, hogy te beléptél a kötelékünkbe.

Wow! Ez megragadta Davis figyelmét. Négy hónapja dolgozott az állomáson – ennek a rövid időszaknak a tükrében kifejezetten gyalázatos eredmény volt, hogy négy társat sikerült elmarnia maga mellől. Szerencsére nem havonta egyet, mert akadt olyan, aki csak egy hétig bírta mellette, de Ballard például balszerencséjére majdnem két és fél hónapig húzta. Azt az egyet egészen biztosan érezte, hogy nem fog könnyeket hullatni a távozása miatt.

De ez a Dennis... Nem is hallott róla. Abban semmi furcsa nem volt, hogy elkerülték a hírek, hiszen egyáltalán nem igyekezett barátkozni a többiekkel, vagy megerőltetni magát, hogy könnyebben fogadják be a csapatba. Nem volt mit szépíteni a dolgokon, Davis négy hónap elteltével is éppen annyira kívülről állónak számított az állomás mentősei között, mint a legelső napján.

– Dennis a jövő héten jön vissza, az alkalmasságija után. Hétfőtől ő lesz a társad, addig is szoktasd magad a gondolathoz. Viszont. Egyetlen panaszt sem akarok tőle hallani rád. Ha csak egy is érkezik, repülsz. És még csak álmatlan éjszakáim sem lesznek miatta. Világos?

Davis legszívesebben felpattant volna, hogy elküldje Franket a fenébe, kikérve magának a felborított hétfő reggelét. Elvetette az ötletet, mert tovább rontana a megítélésén. Azért maradt csak ülve, mert tökéletesen tisztában volt vele, mennyi van eddig is a rovásán. Ha Frank úgy dönt, hogy köszöni szépen, nincs kedve tovább küszködni vele, akkor nagyon könnyen újra padlón találhatja magát.

Egyrészt mert minden bizonnyal nyoma marad majd annak, ahogyan az állomás megvált tőle, másrészt mert még mindig nem állt tökéletesen talpra Afganisztán után. Teljesen kirántaná a lába alól a szőnyeget, ha elküldenék innen. Imádott mentős lenni, ez volt az egyetlen, ami értelmet adott a napjainak azóta, hogy hazajött. Azok, akikkel együtt dolgozott, nem igazán érdekelték, csak az életmentés miatt érezte, hogy helye van a világban. Nem a legegészségesebb hozzáállás a munkájához és a kollégáihoz?

Lehet. Nem érdekelte.

Tudta, hogy valamit felelnie kell lassan, mert a hallgatása miatt láthatóan egyre fogyott Frank türelme. Végül csak elszánta magát.

– Világos – felelte fogcsikorgatva –, kedves leszek vele, mint még soha

– Ezt nehezen hiszem, de ha már normális emberként tudsz vele viselkedni, én teljes sikerként fogom elkönyvelni – méregette Frank szemöldökefelvonva. – Most pedig kifelé. Mától ideiglenesen besegítesz olyan csapatoknál, ahol nincsenek elegenden.

Davis jobbnak látta, ha nem rontja tovább a helyzetét azzal, hogy húzza az időt, ezért felpattant, és határozott léptekkel elindult az irodaajtó felé. Igyekezett kevésbé sietősre venni, nehogy Frank félreértse, és azt gondolja, semennyire sem érdekli az ultimátum, amit kapott. Majdnem igaza volt. De csak majdnem. A munkája elvesztésénél és az azzal járó rengeteg szabadidőnél még egy kellemetlen társ is jobb opciónak tűnt. Na meg az is, hogy kitakarodjon végre az irodából. Főnöke kifejezetten jó volt abban, hogy sarokba szorítson embereket, és Davis Afganisztán óta gyűlölte csapdában érezni magát. Ez az egész nyugtalanította, nem akart új társat. Talán azelőtt kellett volna ezeken elgondolkodnia, hogy elmarta maga mellől Ballardot is... Szóval kénytelen lesz próbát tenni ezzel az újjal, hiába ki nem állhatja az embereket. A munkája nélkül önmagát sem tudná elviselni. Ha most ennek vége szakadna, feleslegesen pazarolt el több mint tíz évet tanulásra, a seregre... nagyjából mindenre. Nem túl egészséges így hozzáállnia az életéhez? Könnyen lehet, de nem érdekelte.

Visszament a konyhába megfőzni az aznapi első kávéját. Úgy volt vele, hogy miután sikerült kellő mennyiségű koffeint magába önteni, még mindig ráér kideríteni, hogyan és kik mellé lesz beosztva.

Ha voltak is illúziói arról, mennyire pokoli napoknak néz elébe a Frank által készített rettenetes heti beosztásnak köszönhetően, amikor a kávésbögréjét szorongatva belépett a közös helyiségbe és megállt a beosztás tábla előtt, még a lába is földbegyökerezett a döbbenettől.

A többiek vigyorogva figyelték, nekik már módjuk nyílt átnyálazni a heti menetrendet. Persze tudta, hogy a csodás modora miatt senki sem vágyik különösebben arra, hogy vele kelljen együtt dolgoznia. Éppen ezért Frank is ritkán osztotta csak be nagy létszámú csapatokba. Jó eséllyel azért rendelte be magához, hogy ne robbanjon fel, amikor meglátja a táblázatot.

Hétfőtől csütörtökig reggel héttől tizenkét óras műszak, aztán péntek és a hétvége pihenőnapok. A hét első két napjára koraszülött mentőre volt kiírva. Ezen a két napon csak sofőr és mentőgépesz lesz. Ezen meg sem döbbsent, mert senkinek, aki csak egy kicsit is ismerte, meg nem fordult volna a fejében, hogy gyereket adjon a kezébe, nemhogy koraszülöttet. De vezetni megtanult a seregben, és éppen ezért többször kérték már, hogy segítsen ki olyan helyeken, ahol nagyon gyakorlott sofőrökre volt szükség. Vett egy nagy levegőt, aztán kifújta. Ez még annyira nem vészes, és legalább nem huszonnégy órás műszak. Aztán pillantása jobbra siklott a táblán a hét második felére. Speciális rohamkocsira volt kiírva, vagyis a mozgó intenzív egységre. Itt is csak sofőrnek. Mi a fene? A tűzharcokban gyűjtött tapasztalataival kiváló orvosi segítség lehetne, de ha nem kell, ő nem erőlteti.

Meredt még pár pillanatig a beosztásra, hátha a pillantása erejétől kigyullad a tábla. Aztán ingerülten vállat vont, ahogy eszébe ötlöttek a legjobb barátja, Adrian szavai: „Minek idegesíted magad ilyen baromságokon? Változik ettől valami? Rajtad kívül érdekel ez bárkit?” Kifújta a levegőt. Legyen akkor. Sofőrnek is pokoli jó, és azért is ugyanúgy fizetnek. Ha meg olyan helyre küldik, úgyis be kell majd segítenie.

A hétfő és a kedd szinte teljesen eseménytelenül, inkább csak készenlétben telt, összesen kétszer kellett esethez kimenniük, a többi kör csak betegszállítás volt. Azt el kellett ismernie, hogy sokkal kellemesebb és hálásabb feladat már stabilizált állapotú koraszülötteket szállítani, mint sürgős ellátásra vinni őket. Ezután a viszonylag két könnyed nap után olyanok következtek, amik minden elszántságát és elhatározottságát próbára tették. Toby Flockhart mellé osztották be, akit a világon élő legidegesítőbb alakok közt tartott számon. Ő volt az, akinek a társaságával halálraítélteket gyötört volna, ha módjában áll.

Tobyval egyszerűen képtelen volt kijönni – oké, annyira nem is törte össze magát, ha róla volt szó -, és a másik is mindent megtett, hogy amennyire csak lehet, megkésértse Davis életét. Azt neki is el kellett ismernie, hogy megnyerő személyiségnek számított, nála legalábbis ezerszer inkább az volt. Az állomáson sokan akartak az ő sleppjébe tartozni. De azt, hogy emellett sajnos szakmailag teljesen ott volt, nagyon nehezen – de leginkább sehogy sem – tudta lenyelni.

Davis túlságosan ahhoz szokott, hogy maga irányítja a dolgokat, Afganisztánban a sebesültek élete az ő döntésétől függött. Bármilyen történt, az ő felelőssége volt, az ő lelkiismeretét nyomta.

Ebből visszarázódni a normál hierarchiába nem bizonyult egyszerűnek, ahol sokan vele egy szintű tudással rendelkeztek. És Toby – a pöcs – ezt egyetlen alkalommal sem mulasztotta el szóvá tenni. Ezekben a helyzetekben hiába húzta elő a régi katonaénjét a zsebéből, nem érdekelt senkit. A seregből magával hozott merev viselkedésével legtöbbször nem tudtak mit kezdeni. Toby persze tudott... gúnyolódni.

A legjobb barátja, Adrian erre azt mondta, hogy Davis folyamatosan pörgő agyának ellensége van szüksége, akire az indulatait zúdíthatja, és Toby közel sem annyira rossz, mint amilyennek beállítja. Davis véleménye ezzel szemben az volt, hogy Adrian téved, mégis igyekezett követni a tanácsait. Például, egyszer sem vágta még orra Tobyt. Ez már önmagában is elég nagy érdem, nem?

Sóhajtott egyet. Bárcsak ennyivel vége lehetne ennek a hétnek! De sajnos soha semmi nem működött ilyen egyszerűen, miért lenne most ez másképp? Mindenesetre nem akarta még jobban feszegetni a határait Franknél – azt mindig tökéletesen érezte, hogy mikor elég. Így inkább fogcsikorgatva tűrte a hetet.

Hatalmas erőfeszítésébe telt minden alkalommal, hogy ne üljön fel Toby kötekedéseinek, vagy hogy ne menjen a többi, üresjáratban várakozó mentős idegeire, amikor épp semmi dolga nem akadt két riasztás között. De hősies elszántsággal csak legyőzte a napokat valahogy, sőt a szabadnapjait is sikerült józanon eltöltenie. Igaz, erről sokkal inkább Adrian tehetett, és nem ő, mivel egyik este vacsorára volt hivatalos hozzájuk, és Adrian nem engedné a gyerekei közelébe, ha nem lenne elég stabil és összeszedett.

Aztán eljött a vasárnap este, és Davis álmatlanul feküdt az ágyában. Azt túlzás lett volna állítani, hogy szerette ezt az egyszobás lakást, inkább komfortosan érezte magát benne, mert minden szegletét ismerte, és ha nyitva hagyta a hálószobáját, az összes fontos pontját belátta. De aznap éjjel nyomasztó érzéssel vették körül a falak, fojtogatóan szűknek érezte a lakást, és az idegeire mentek a máskor szokványos zajok.

Egyszerűen nem tudott kényelmesen elhelyezkedni, a gondolatai is ezerfelé cikáztak. Lassan kezdett ott tartani, hogy ezt a nyugtalan forgolódást inkább elcserélné a megszokott rémálmaira. Azok közül legalább az összeset látta már, és jobbára csak ismétlődtek az utóbbi időben. Aztán gyorsan le is hurogta magát. Rémálmok! Az hiányzik még, reszketve és csurom vizesen ébredni!

Annyira ideges volt a másnaptól, mintha hajnalhasadáskor csatába indulna. Mire feleszmélt, már csak egy fél lépés választotta el a pánikrohamtól. Amióta hazajött, nem bírta a bizonytalanságot. Maga sem értette, hogy tud mentős lenni. Korábban arra jutott, hogy talán azért, mert ha valamire biztosan számíthatott az ember, az az, hogy valahol, valamilyen módon beüt majd a baj. Ebben még sosem csalódott.

De ismét egy új társ? Megint túl sok ismeretlen tényezőt rejt magában. Ráadásul jelen esetben egy vadidegennel kényszerül majd együtt dolgozni, akiről az eltelt hét alatt elég sok mindent hallott, és mindennek az ellenkezőjét is. A hallomásból szerzett információk nem voltak jók semmire, attól még nem ismerte a képességeit, a reakcióit, a személyiségét. Azt alaposan megtanulta bevetéseken, hogy ezekbe az ismeretlen tényezőkhöz kifejezetten könnyű belehalni. Emlékeztetnie kellett magát, hogy másnap reggel nem azokon a göröngyös, épp csak járható földutakon fog szolgálatot teljesíteni.

Mielőtt észbe kapott volna, hogy mit is tesz, már a kezében szorongatta a telefont, és Adrian számát tárcsázta. Amint meghallotta, hogy kicseng, már nem nyílt módja letenni, mert a barátja szinte az első csengésre felvette. Ahogy mindig.

– Mi van, Davis? – szólt bele álmittas hangon.

– Honnan tudod, hogy én vagyok? – kérdezett vissza automatikusan.

– Te vagy az egyetlen ismerősöm, aki ilyen istentelen időpontokban zaklatni tud...

– Te vagy az egyetlen ismerősöm – nézte meg gyorsan az időt a mobil kijelzőjén -, aki hajnali háromkor ki tudja mondani azt a szót, hogy istentelen...

Adrian felhorkant, amit Davis elkönyvelt egy félig lenyelt nevetésnek. Mást egyelőre nem mondott, mert mozgolódást hallott. Feltételezte, hogy régi bajtársa épp kimászik a felesége mellől, hogy kimenjen a folyosóra, vagy bárhova, ahol nem ébreszti fel a beszéddel.

– Remélem – mordult a telefonba Adrian -, most hogy felvertél a legszebb álmomból, jobban érzed magad. – Ekkorra ébredt fel annyira, hogy mérges tudjon lenni, amiért ilyen elfuserált időpontban zaklatja.

– Az igazság az, hogy igen – válaszolta Davis őszintén, mert Adrian hangja, a viccek, és egymás heccelése sokkal jobban gyógyította a pánikot, mint ahogy a gyógyszerek képesek.

– És mi a fene billentett ki ennyire?

– A mai műszak...

– Próbára teszed a türelmem ezzel a mellébeszéléssel.

– Még nem is mondtam semmit...

– Még nem, de idáig érzem a mellébeszélés-szagot. Ne csigázz, ki vele, mi zaklatott fel ennyire az éjszaka közepén! Minél előbb kibököd, annál előbb mehetek én is vissza aludni, és annál előbb pihenhetsz te is.

– Á, ma este nyolcra megyek...

– Örülök, hogy akkor csak én leszek olyan, mint akit kimostak. Szóval, mi van?

– Csak aggódom az új társam miatt – bökte ki végül -, ez lesz az első közös napunk, és nem tudok róla a nevén kívül semmit. Megpróbáltam megkeresni mindenféle közösségi oldalakon, de semmi. Ki az, akinek 2019-ben semmilyen profilja sincs?

– Neked sincs – mutatott rá Adrian -, a Messengert is telefonszámmal használod, mert telesírtam a füledet.

– Tévedés, van Twitterem, csak nem lépek be.

– Nem ez a lényeg. – Davis szinte látta maga előtt, ahogy lemondóan megrázza a fejét. – Hanem az, hogy könnyen lehet, hogy álnéven van fent. Mint annyian mások Valószínűleg pont az olyanok miatt, mint te.

Egyértelműen viccnek szánta, de Davisnek nem volt kedve nevetni. Ki nem állhatta, ha nem tudott mindent, amikor nem az ő kezében futott össze minden szál. Adriannel rengeteget beszéltek a kontrollmániájáról, ami már sokat javult azóta, hogy hazajött.

Még beszéltek pár percig, amíg Adrian meggyőződött róla, hogy minden rendben van vele. Davis sem akart ennél több alvást elrabolni a barátjától.

– És még egyszer bocs, hogy felvertelek – szabadkozott elköszönésképpen.

– Semmi gond. Csak ne felejtse el, hogy elég a mának a maga baja.

– Ez jó. Azt hiszem, ezt magamra kellene tetováltatnom. – Hallotta Adriant halkán felnevetni, majd kattant a vonal és letette.

Visszadobta a telefont az éjjeli szekrényre, és tényleg komolyan elgondolkozott azon, hogy ez nem is egy annyira rossz ötlet. Mindkét karját éppen elég sebhely csúfította ahhoz, hogy elkelne rá valami, ami elfedi őket. Akkor talán kevesebb hülye kérdésre kellene válaszolnia, amikor az új ismerősei kiszúrják. Próbált olyan pozíciót felvenni, amiben talán képes lesz elaludni, és elhatározta, hogy amint emberi időben felébredt, azonnal foglal időpontot Bennyhez, aki a többi tetoválását is csinálta.

Dennis mérges volt magára. Mi a fenéért kelt fel ilyen korán, amikor csak este nyolcra kell bemennie? Nem az lenne a legészszerűbb dolog, hogy addig alszik, amíg ki nem rúgja az ágy? Bár... végülis éppen

ez történt. De tényleg feltétlenül reggel hétkor kellett ennek bekövetkeznie? Legfeljebb majd próbál délután aludni egy kicsit.

Annak sem örült, hogy rögtön az első napján a hosszú betegszabadság után egy éjszakai műszakkal kezd, mert az mindig szívás. Különösen ilyen hosszú kihagyás után. De legalább túl volt az utolsó műtéten, most már tényleg tudta szeretni, amit a tükörben látott, mert az a kép végre megegyezett azzal, ami a fejében élt. Nem volt még tökéletes, de idővel talán...

Végignézett a péniszén és a golyóin, akaratlanul is elmosolyodott. Magára kellett parancsolnia, hogy ne fogja meg őket, hogy megbizonyosodjon arról, tényleg ott vannak. Annyira jó érzés volt már maga a létezésük is! Sőt még azt a kellemetlen fájdalmat is szerette, amikor a farmer egy-egy mozdulat közben becsípte a koronaékszereket. Legalábbis, amíg megtanulta, hogyan mozog jon velük együtt. Ami igényelt némi gyakorlást.

Feljebb siklott a pillantása saját tükörképén. Megállapodott a mellkasán, és ismét grimasz ült ki az arcára. Azok a ronda, haragos rózsaszín sebhelyek csak nem akartak elhalványodni a bőrén, és mindig emlékeztetni fogják arra, aminek született. A fehér bőr átka. Ha valaki, hát Dennis alabástrom fehér volt. A hegek miatt is sportolt rengeteget, mert különböző fórumokon azt olvasta, hogy a megváltozó formák miatt kevésbé látszanak majd.

Mielőtt elronthatta volna a hangulatát egy kis önutálattal, közelebb hajolt a tükörhöz, próbált valami pozitívrá koncentrálni. Kisimított egy csibesárga, hullámos tincset az arcából, és egy pillanatra fényes, barna szemébe nézett. Volt egy világosabb, zöldes kör az írisze peremén, de az csak bizonyos fényviszonyok mellett látszott, ezt kifejezetten szerette magán.

Lejebb vezette a tekintetét, és pillantása megállapodott büszkeségén, az ádámcsutkáján. Élete legboldogabb pillanata volt, amikor észrevette – egy ugyanilyen reggel a tükör előtt állva –, hogy a hormonkezelés hatására elkezdett végre láthatóvá válni. Azóta sem mulasztott el egyetlen napot sem, hogy megnézzze. Azt a felemelő érzést, a győzelemét saját élete felett sosem fogja elfelejteni. Ezt tartotta az első és igazán jelentős változásnak, ami közelebb vitte ahhoz, aki mindig is volt.

Elfordult a tükörtől. Amit az utóbbi pár napban csinált, véleménye szerint kezdte súrolni a nárcizmus határát. Nem szerepelt a tervei között, hogy beleszeret saját tükörképébe. Hazudni sem akart magának azzal, hogy nem ismeri be, a sebhelyeket leszámítva végre szerette a teste látványát.

Felöltözött, összepakolta edzőtáskáját, és elindult a közeli uszodába. A krav magát kifejezetten jól kiegészítette, és rengeteget hozzatett ahhoz, hogy végre olyan testben lakhasson, amire mindig is vágyott. Ha már ennyi mindent túléltek együtt, jól karban kell tartania, hogy még nagyon sok éven keresztül kiélvezhesse ezeknek a változásoknak az eredményét.

Gyerekkora óta nagyon szeretett úszni, de az utóbbi időben a sebhelyei miatt nyűgnek érezte. Mindig ott motoszkált a fejében, hogy bámulják, hiába tudta, hogy mindenki a maga betervezett távját jött teljesíteni.

A másik ok, amiért el akart menni edzeni, hogy nem érezte magát teljesen nyugodtnak az éjjeli műszak miatt. Hetekkel korábban elkezdett már egyeztetni Frankkel arról, hogy milyen körülmények között tér majd vissza a csapatba. A főnök hajlott arra, hogy részmunkaidőbe ossza be Dennist, amiről ő hallani sem akart, mert a hosszú kiesés és lábadozás után nem engedhette meg magának, hogy még a részmunkaidőn is pénzt bukjon.

Mivel nem engedett ebből, Frank végül egy héttel ezelőtt felajánlotta neki, hogy kaphat egy új társat. Nem kérdezett rá, hogy az előző társa miért nem akar ismét vele dolgozni. Őszintén? Ő sem vágyott vissza mellé. Kevés olyan öntelt és bigott seggfej szolgált az edinburghi mentősök kötelékében, mint Ronald McInnes. Hogy is mondta egyszer Ballard, amikor a társát helyettesítette? Ha ennél fentebb hordaná az orrát, beleesne az eső. Na igen, ezzel Dennis is csak egyetérteni tudott.

Azt is elismerte, hogy Ballard sem egy könnyű eset. Dennis úgy vélekedett róla, hogy kifejezetten szeretett úgy a munkához állni, hogy más is odaférjen, lehetőleg jobban, mint ő. Nem véletlen, hogy legtöbbször csak tartalékos volt a csapatban.

Kicsit hiányzott neki az elmúlt hónapokban. Szerette epés megnyilvánulásait – ameddig nem ellene irányultak –, sokszor kínosan fárasztó humorát. Kedvelte, hogy szembe mert menni azzal a tuskó, törtető Tobyval, amikor annak épp kedve támadt Dennist kószolgatni.

Majdnem mindenkivel kijött, a munkakerülő Ballarddal is, viszont Tobyval és McInnesszel képtelen volt megtalálni a közös hangot. Így visszagondolva, a betegszabadság alatt tarthatta volna Ballarddal a kapcsolatot, de annyira begubózott a maga kis depresszív, kínokkal teli világába, hogy eszébe sem jutott. Bőven gyűjtött tapasztalatokat a legváltozatosabb fájdalmakból, amiket el kellett viselnie az átalakulás során, kezdve a mellkas műtétjével, de az az utolsó minden korábbin túltett. Azt nem tudta volna megmondani, hogy tényleg az utolsó beavatkozás sorozat volt-e a legrosszabb, vagy csak ekkorra ért az erőtartálékai és elszántsága végére, de az utolsó négy hónap minden szempontból pokoli kínoknak tette ki.

Talán könnyebben tűrte volna ezeket, ha nincs végig egyedül. Barátai nem voltak, a családjával évek óta nem tartotta a kapcsolatot – a nagyit leszámítva természetesen, de vele is csak telefonon beszélt –, így nem bizonyult könnyűnek hinni abban, hogy a fájdalom előbb-utóbb véget ér. Nem volt egyszerű kilábalni a nyomorúságos érzésekből, minden megmaradt erejét latba kellett vetnie ehhez.

Dennis nagyija, Marah mellett – aki mindig tudni akarta, hogy mi van vele –, Frank volt az egyetlen, aki időről időre felemelte a telefont és hogyléte felől érdeklődött. Őket leszámítva Dennis mindenki mástól elvágtatta magát, barátokkal meg egyébként sem büszkélkedhetett. Tisztában volt vele, hogy ennyi távollét után újra be kell majd illeszkednie a kollégái közé, mert ennyi hónap alatt egészen biztosan kialakult nélküle már egy új csapatdinamika.

Frankkel végül abban egyeztek meg, hogy párba teszi Davis Norfolkkal, aki pár nappal azután csatlakozott a csapathoz, hogy ő befeküdt az utolsó műtétjére. Ha már ismét kénytelen lesz első benyomást tenni a többiekre, akkor miért ne kezdje valaki olyannal, akivel még sosem találkozott? Ez a rész legalább kölcsönös és nyugtalanító. Mi más lenne azok után, amit Frank mesélt az új jövevényről? Távol állt a hízelgőtől. Nem tudta, hogyan álljon ehhez a lobbanékornak lefestett emberhez.

Arra az elhatározásra jutott, hogy nem hagyja magát, legyen akármilyen kiállhatatlan is ez a Davis Norfolk. Az eddigi életében bőven kijutott neki bántalmazásból és a legváltozatosabb lelkiterrorból, már csak ezért is úgy gondolta, hogy eléggé megerősödött a kellemetlen emberek elviselésében. Különben is, ha másfél évet kibírt Ronald McInnes mellett, ez az újonc sem lehet annyival rosszabb, nem? Csak nem lesz nehezebb az új társát kezelni, mint a korábbi veleszületett tahóságát.

Az úszás segít majd ezen az idegességen. Mire letud négyezer métert az ötven méteres medencében, biztos minden aggodalma elcsitul. Vállán a megszokott hátizsákkal érkezett meg az uszodához. Még szerencse, hogy biciklivel csak negyed órára volt tőle, így elolvadni sem fog a későnyári melegben, nem úgy, mintha tömegközlekedéssel menne.

Terveinek megfelelően kihajtotta magából az összes aggodalmat. Két órát úszott szinte megállás nélkül. Megerőltetéstől zselé lábakon mászott ki a medencéből. Lihegve, kivörösödött bőrrel ült le az egyik padra, és elmélázott azon, hogy nem vitte-e túlzásba az aznapi edzést. Többször előfordult vele ilyen, ha aggasztotta valami, olyankor hajlamos volt elfelejteni, mikor kellene megállnia. Utoljára krav magán történt vele ilyen.

Edzés után maradt ideje tenni-venni otthon, még a nagyit is felhívta – ő volt az egyetlen, akivel tartotta a kapcsolatot a családjából. Természetesen minden nyugalma szertefoszlott, amikor pár perc beszélgetés után egy határozott, parancsoló és teljességgel ismeretlen férfi hangja hallatszott be a hívásba:

– Kérem a karját! Meg kell mérnem a vérnyomását.

– Nagyi, mi ez? – Dennis érezte, hogy az aggodalomtól kiszárad a szája. – Hol vagy?

– Hol lennék, kis buta? Itthon vagyok, csak kijött az orvos megvizsgálni. – Egyértelműen kihallotta a nagyi hangjából, hogy hazudik.

Dennis vett egy nagy levőt. Már korábban fel kellett volna tűnnie neki, hogy Marah mennyire fojtott hangon beszél, és most, hogy jobban figyelt, már hallotta a furcsa zajokat, gépek csipogását, még valami távoli ajtócsapódást is. Lehet, hogy Dennis már nyolc éve nem járt otthon, de ezek a zajok nem a szülői ház ismerős hangjai voltak.

– Kérlek! – szólt rá kicsit élesebben, mint ahogy eredetileg szánta. – Egyértelműen nem otthon vagy. Mi történt?

A nagyfi eleinte próbált hárítani, de mivel Dennis nem tárgított, végül kiszedte belőle az igazságot. Nehezen, de bevallotta, hogy kórházba került. Dennis egy pillanatra kísértést érzett kikövetelni, hogy Marah adja át a telefont az őt vizsgáló orvosnak, de inkább letett róla. Az apja biztos tudomást szerezne róla, hogy érdeklődött, aztán az hiányozna csak, hogy elvegye a nagyitól a telefonját azért, hogy őt büntesse.

Inkább megkérte a nagyit, hogy magyarázza el a saját szavaival, hogy mi van vele. Abból az akadozó elbeszélésből kiderült, hogy a szíve és a vérnyomása egy ideje már rendetlenkedik, és emiatt egy pár napja kórházba került, de sem ő, sem az orvosok nem aggódtak igazán.

Ha Dennis tehette volna, azonnal vonatra pattan, hogy hazautazzon, és meglátogassa, de mivel félt, hogy mi lesz, ha találkozik a szüleivel – és a nagyfi sem akart konfliktust –, inkább letett róla. Ha másra nem, arra jó volt az aznapi beszélgetés, hogy utána nem a műszak miatt aggódott már, hanem a nagyfiért.

– Akármit is mondj, nem nyugtat meg, ami veled van, Mami.

– Ugyan, Kismanó – próbálta elűzni a dolgok élet Marah -, ezer más dologra kell figyelned, ami fontosabb, mint ez a vénasszony. Én jól Legalább ennyire. Nincs miért aggódnod.

Legszívesebben tiltakozott volna a Kismanó megszólításra, de tisztában volt vele, hogy mivel Marah pelenkás kora óta így hívta, nem fogja most lecserélni ezt a becézést. Ő az egyetlen a családban, akit mindig is ilyen kedveskedve szólított meg.

Minden alkalommal titokban beszéltek, hogy Dennis apja azt hihesse, a nagyfi is éppen annyira elhidegült parancsszóra tőle, mint bárki más a családban.

– Sajnálom, hogy nem lehetek ott – súgta a telefonba -, tényleg. Nem normális ez, hogy tartanom kell a hazautazástól, amikor egyértelműen szükséged van rám.

– Nekem arra van szükségem, Kismanó – szólt közbe ellentmondást nem tűrően a nagyfi -, hogy éld az életed. Légy boldog ehelyett a csapat képmutató helyett is.

Dennis ezen minden szándéka ellenére is felnevetett. Marah mindig ilyen keményen és kendőzetlenül mondta meg a véleményét. Egy emberrel szemben maradt csak alul, és az a fia, Dennis apja volt. Rá soha nem hatott sem szép szó, sem bármi egyéb.

Richard meg volt győződve arról, hogy neki van igaza, akármilyen történet is. Ebben a hitében semmi sem tudta megingatni, ezért egyáltalán nem jelentett neki gondot a gyereket kidobni, amikor Dennis végre rászánta magát, hogy színt vall, mert képtelen úgy tovább élni, ahogy addig.

– Rendben, mami, igyekszem. De cserébe te is vigyázz magadra, és gyere ki minél gyorsabban a kórházból.

– Kilencven évesen ugyan hova vigyázzak? – Dennis hallotta a huncut kuncogást a hangjában. – Vannak épp elegendő körülöttem, akik ezt megteszik Menj, ne tarts fel tovább. És te se késs el!

– Rendben – pillantott le a csuklóján lévő okosórára, és megállapította, hogy lassan tényleg indulnia kell. Szívet melengető érzéssel töltötte el, hogy a nagyfi még erre is ügyelt. Dennis gyorsan elköszönt tőle, és készülődni kezdett.

Csomagolt magának pár szendvicset, eltette a gyógyszereit, amiket meghatározott időpontban kell bevennie. Végül még mindig kissé aggodalmasan lépett ki az ajtón. Semmi kétsége sem volt afelől, hogy a visszatérése utáni első éjszakai műszak kifejezetten kemény lesz. Négy hónap kihagyás után egészen biztosan kijött a formából, a gyakorlatból.

És akkor még hátra van a találkozó az új társával. *Gondolj arra, Ronald McInnesnél csak jobb lehet* – nyugtatta magát.

Pokolian indul a nap, Davist ultimátum elé állítják. Már az ötödik mentőtisztet akarják a nyakába sózni. Neki, a veterán, Afganisztánt megjárt orvosnak! Méghogy ő kiállhatatlan?! Csak annyit akar, hogy mindenki hagyja békén.

Dennis sem vágyik ennél többre, mégis társak lesznek. Amikor beosztják Davis mellé, megfogadja, hogy nem hagyja magát még egyszer megfutamítani, hiszen eleget túrt egész eddigi életében.

Rázósan indulnak a közös napok. Dennisnek nem csak a melóba kell visszaszoknia, de társa értelmezhetetlen viselkedését is kezelnie kell.

Sokáig azt hiszik, hogy ennél rosszabb nem is történhetett volna velük, de a végeláthatatlan műszakok és riasztások alatt egyre jobban megismerik egymást, rájönnek mi volt az, ami eddig hiányzott az életükből. Hogy ezt megtalálják, nem pusztán a környezetükkel, hanem saját érzéseikkel is meg kell küzdeniük.

Sejtelmük sincs, hogy eddigi megpróbáltatásaik pusztán bemelegítésül szolgáltak ahhoz, ami rájuk vár. Vajon képesek lesznek közös nevezőre jutni, vagy elkerülhetetlen, hogy Davis elveszítse a munkáját?